

„Ahoj Dando, už to mám pro tebe připravené! Musíš ale chvilku počkat, než obsloužím pana tajemníka.“

„Tajemník to bude asi proto, že se tváří tak tajemně,“ pošeptala svým kamarádům Danda a uchichtla se.

„Jaký má asi takovej tajemník tajemství?“ povídá Toník.

„Možná je to tak tajný, že to neví ani on sám, i když je tajemník,“ řekl Kája a celá Parta kluků i s míčem se smála, ale jenom potichoučku, protože v bance se nesmělo smát nahlas, aby paní Bambasová nebo nějaká jiná paní za přepážkou neudělala chybu a nedala někomu místo dvou tisíc třeba milión.

Stáli za tajemným tajemníkem, který si na paní Bambasovou vymýšlel další a další lejstra, podpisy a razítka, a dělali si různé legrácky. Zrovna když se nemohli dohodnout, jestli to „K“ na cedulce paní Bambasové znamená Klára, Květa, Klementýna, Kristýna, Kateřina nebo Karolína, otevřely se prudce vstupní dveře a do banky vběhli dva chlapi, kteří měli přes obličej natažené dlouhé černé čepice až na krk a měli v nich jen malé dírky pro oči, takže jim vůbec nebylo vidět do obličejů. V ruce měli pistole a mířili jimi před sebe jako blázni.

„Všichni si lehněte na zem!“ zařval jeden z nich. Bylo jasné, že to jsou bankovní lupiči, kteří si usmysleli vykrást holešovickou banku. „Kdo se hne, je synem smrti!“ křičel ten lotr a nebylo pochyb, že si nedělá legraci.

Všichni lidé včetně našich kamarádů i dobře oblečeného tajemníka si lehli na zem, i úřednice za přepážkami si lehly na zem, a druhý lupič přišel k přepážce, za kterou ležela paní Bambasová, namířil na ni pistoli a povídá:

